

Københavnerne falder nærmest over hinanden på byens grønne pletter

Efter overborgmesterens mening er der gode muligheder for, at københavnere kan nyde byens grønne områder og samtidig holde behørig afstand. Men coronaen har gjort det tydeligt, at der er for mange mennesker til byens sparsomme grønne arealer

KOMMENTAR

Af Kaj Thelander Jessen

Talsperson for foreningen Det Grønne Knæ og efterlønsmodtager

Københavns overborgmester, Frank Jensen, har ved flere lejligheder omtalt de efter hans mening gode muligheder, københavnere har for at gå ud og nyde byens grønne områder, parker og andre offentlige områder under coronaen, når bare de holder afstand.

I weekenden, hvor solen skinnede, og folk var sendt hjem i isolation på grund af smittefare, var jeg en af dem, der fulgte opfordringen fra overborgmesteren – eller rettere sagt: Jeg cyklede en af mine jævnlige ture i Sydhavnen, hvor jeg bor. Jeg er så heldig at bo her med nogle meget dejlige naturområder lige uden for døren og udnytter det næsten dagligt til ture gennem Valbyparken, langs Kalveboderne over Sydhavnstippen og hen til Stejlepladsen og Fiskerhavnen. Eller jeg tager turen indad mod Frederiksberg, hvor jeg cykler på langs af Tippen og gennem Karens Minde-området, Sjælør Boulevard og Vestre Kirkegård og over Carlsbergbroen videre ad Gamle Carlsbergvej, til jeg kommer til Søndermarken.

Men her i de forløbne uger har jeg næsten ikke kunnet komme omkring for bare medborgere. Alle vil ud i solen og væk fra deres indespærring, og det er svært at overholde forskrifterne, når alle beboerne i de indre dele af København og Frederiksberg vil ud på de få begrænsede arealer, der er til rådighed.

Nu kan vi ved selvsyn se, at byen mangler frie, grønne arealer. Det tydeliggør hykleriet

i det, overborgmesteren og et flertal i Borgerrepræsentationen melder ud i blandt andet den nys vedtagne kommuneplan: »København er en grøn by«, »der skal arbejdes for flere grønne områder og sammenhængen mellem dem«, »københavnerne skal maksimalt have 300 meters gåafstand fra deres bolig til et grønt område« og en masse lignende hensigtserklæringer. Lige inden vedtagelsen af kommuneplanen blev der givet grønt lys for byggeri på fire tidligere naturfredede områder, hvoraf de to af dem, Lærkesletten og Stejlepladsen, er noget så sjældent i København som selvgroede oplejede naturområder.

Det hænger sammen med kommunens mantra om, at byen skal vokse med 60.000 nye boliger over de næste tre årtier, samt at byen allerede er vokset med 16.200 fra 2015-2018.

Dette er en forbrydelse mod mennesker! Både de, der boede her i forvejen, de, der er flyttet til de nye boliger, og alle de kommende beboere, som Frank Jensen og co. drømmer om, og det mærkes tydeligt i disse dage. Der er ikke plads og mulighed for, at alle os, der bor her, kan finde en grøn plet i nærheden, hvor vi kan luften selv og hundene uden at være i

meget nær kontakt med mange andre københavnere.

Særligt grotesk er det at se på de mange nybyggede områder langs Københavns havnekanaler – syd til nord. Her er der en tæthed og højde i byggerierne, som presser rigtig mange mennesker sammen på et meget lille areal, og friarealerne består kun af kajkanter og så en masse vand, som vi almindeligt dødelige jo ikke kan gå på.

Under den sidste koleraepidemi i København i 1853 var en sådan tæthed årsag til en meget stor smitte og dødelighed. Især for arbejderbefolkningen, som var dem, der var henvist til overbebyggede bydele uden lys og luft og med meget ringe sanitære og hygiejniske forhold. Nu er hygiejnen og saniteten heldigvis væsentligt forbedret, men tætheden og mangel på lys og luft er de samme i disse nybyggerier.

Så stop nu disse nye byggerier, hvor det kun er kvadratmeterprisen, der bestemmer byggeriets udformning og dermed højde og tæthed.

Efter koleraen byggede man de første sociale boliger i Danmark, Brumleby eller Lægeforeningens Boliger, som de officielt hed, som sikrede en lille del af de fattigste københavnere sunde boliger med lys og luft omkring sig. Dengang havde man stadig masser af fælledele at bebygge i nærheden af den gamle bygningsmasse og byggeri uden for de daværende volde var lige blevet lovligt. De muligheder er der ikke mere. Nu skal vi ud i de yderste dele af 'fingrene' i Fingerplanen – langt væk fra Københavns centrum. Men der er der stadig mulighed for at bygge, og det behøver ikke være højhuse. Se bare på de mange rækkehus- og klyngehusbyggerier, der allerede er skudt op i periferien af hovedstadsområdet.

Det eneste, der mangler, er et netværk af effektiv offentlig transport, så vi nemt og hurtigt kan komme rundt i hele Øresundsregionen og på Sjælland. Så kunne der i stedet ryddes områder inden for Københavns og Frederiksbergs kommuner, der sikrede reelle nye grønne områder og sammenhæng mellem dem og de nuværende parker og naturområder, der er tilbage, så vi alle sammen kunne gå en tur uden at være i fare for at smitte hinanden.

Alle vil ud i solen og væk fra deres indespærring, og det er svært at overholde forskrifterne, når alle beboerne i de indre dele af København og Frederiksberg vil ud